

Parshat Shmini
Sharing the Burden
Simon Wolf

Parshat Shmini opens with the consecration of the Mishkan on the Eighth Day followed by the tragic deaths of Nadav and Avihu. Aharon's incredible and stoic response to the death of his children in this week's Parsha (וידם אהרון)¹ is held up as a paragon of dealing with tragedy. It is seen as a virtuous acceptance of the will of God (צידוק הדין). The story continues with Moshe's instructions to remove the dead from the Mishkan to outside the encampment. Immediately after the burial of Nadav and Avihu, Moshe instructs Aharon and his remaining children, Elazar and Itamar, to desist from growing out their hair, rending their garments and leaving the Ohel Mo'ed. With the threat of a death penalty, they are told to forgo the usual trappings of mourning.² Together with the verses in Yechezkel,³ the activities that they and Yechezkel are precluded from engaging in are the basis for our mourning practices. Why are Aharon and his children forbidden to engage in the normal mourning process? This is followed by a cryptic enjoiner that will be the topic of this week's shiur, "...and lest anger come upon all the people, but let your brethren, and the whole house of Yisrael bewail the conflagration that God ignited (ועל כל העדה יקצף ואחיקם כל בית) (צידוק הדין) Why will God be (or was He) angry with the people? And why are Bnei Yisrael instructed to cry?

Aharon, Elazar and Itamar were in the middle of the celebration of the consecration of the Mishkan when the terrible tragedy of the deaths of Nadav and Avihu befell them. God's manifestation on the Eighth Day was on par with and a continuation of the revelation that took place on Har Sinai.⁵ A successful completion

of the day was paramount in establishing the relationship between God and Bnei Yisrael post Chet Ha'Egel. The people had invested nearly six months building the Mishkan in preparation for this very unique moment, waiting in suspense to gain a glimpse of the first indication of God's forgiveness for their sin of the Golden Calf. Aharon and his children were central players in bringing about the realization of this day so full of hope, anxiety and anticipation. For them to bow out in the middle of this special day would be unthinkable. "The show must go on." The necessity for Aharon, Elazar and Itamar to forgo their normal mourning process was due to their being representatives of the congregation. In that capacity, they were required to put their public service before their personal needs. The Torah tells us in Parshat Emor that the High Priest may not leave the Temple even for the death of a parent.⁶ In essence, the greater the level of leadership and commitment to public service, the more limited and entitled a person is to express and experience their personal emotions and needs. To ensure that God's revelation not to be marred by the untimely deaths of Nadav and Avihu, those that remained had to subvert their feelings and place the communal needs at the forefront of their consciousness. It would seem that Aharon's quiescent response was not only an unconditional acceptance of God's decree, but a necessary requirement of his position. Therefore, after his initial response of silence, God requires that he maintain that state of equanimity and forgo any mourning so that he can remain in service of the congregation.

Now what about the phrase, "V'al Kol Ha'Eidah Iktzof (ועל כל העדה יקצוף)?"⁷ The simple way to explain this part of the verse is to see the conjunctive "Vav" as continuing the previous statement in the Pasuk. The Torah instructs

¹ יש הרבה פירושים בראשונים ואחרונים על מובן המדויק של תגובת אהרן, וכדאי להקדיש שיעור מיוחד לזה
² ויאמר משה אל אהרן הוא אשר דבר יקוק לאמר בקרבך יקדש ועל פני כל העם אפבד ידם אהרן: ויקרא משה אל מישאל ואיל אלצפן בני עזיאל דד אהרן ויאמר אליהם קרבו שאו את אחיכם מאת פני הקדש אל מחוץ למחנה: ויקרבו וישאם בכתנתם אל מחוץ למחנה כאשר דבר משה: ויאמר משה אל אהרן ולאלעזר ולאייתמר בניו ראשיכם אל תפרכו ובגדיכם לא תפרכו ולא תמתו ועל כל העדה יקצף ואחיקם כל בית ישראל יבכו את השרפה אשר שרף יקוק: ומפחת אהל מועד לא תצאו פן תמתו כי שמן משחת יקוק עליכם ויעשו כדבר משה: (ויקרא י', ג-ז)
³ והיה דבר יקוק אלי לאמר: בן-אדם הנני לקח ממך את-מחמד עיניך במגפה ולא תספד ולא תבכה ולוא תבוא דמערתך: האנקו דם מתים אכל לא-תעשה פארך חבוש עליך ונעליך תשים ברגליך ולא תעטה על-שפם נלחם אנשים לא תאכל: ואדבר אל-העם בבקר ותמת אשתי בערב ואעש בבקר כאשר צויתני: ויאמרו אלי העם הלא-תגיד לנו מה-אלה לנו כי אתה עשה: ואמר אליהם דבר יקוק תהי אלי לאמרו: אמרו לבית ישראל כה-אמר אדוני יקוק הנני מחלל את-מקדשי גאון עזכם מחמד עיניכם ומחמל נפשכם ובגותיכם אשר עזבתם בתרב יפלו: ועשיתם כאשר עשיתי על-שפם לא תעטו נלחם אנשים לא תאכלו: ופארכם על-ראשיכם ונעליכם ברגליכם לא תספדו ולא תבכו ונמקתם בגותיכם והמתם איש אל-אחי: והיה יחזקאל כהן למופת ככל אשר-עשה תעשו בבאה וידעתם כי אני אדוני יקוק: (יחזקאל כד, טו-כד)

⁴ ויאמר משה אל אהרן ולאלעזר ולאייתמר בניו ראשיכם אל תפרכו ובגדיכם לא תפרכו ולא תמתו ועל כל העדה יקצף ואחיקם כל בית ישראל יבכו את השרפה אשר שרף יקוק: (ויקרא יו, א)
⁵ וסוד המשכן הוא, שיהיה הכבוד אשר שכן על הר סיני שוכן עליו בנסתר... והיה במשכן תמיד עם ישראל הכבוד שנראה להם בהר סיני. ובבא משה היה אליו הדבור אשר דבר לו בהר סיני... והמסתכל יפה בכתובים הנאמרים במתן תורה ומבין מה שכתבנו בהם (עיי' להלן פסוק כא) יבין סוד המשכן ובית המקדש... (רמב"ן שמות כה, ב)... כענין שנאמר בהר סיני... והטעם, שלא יבא שם בלא רשות, אבל יקרא אותו ויבא בתוך הענן כאשר עשה בהר סיני ויקרא אל משה ביום השביעי מתוך הענן... (שם מ"ד)... וגם שלא יהרסו לעלות אל ה' כמו שאמר דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקדש מבית לפרכת אל פני הכפרת אשר על הארון ולא ימות כי בענן אראה על הכפרת כאזהרת פן יהרסו אל ה' לראות ונפל ממנו רב ואחר כך יגביל המשכן כהגבלת הר סיני בעת היות שם כבוד אלקי ישראל... (שם בהקדמה לספר ויקרא)
⁶ ומן המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש אלקיו כי יזר שמן משחת אלקיו עליו אני יקוק: (ויקרא כא, יב) ועיין במפרשים אם זה חובה או רשות להישאר במקדש ולהמשיך את העבודה
⁷ Loosely translated as: follow the rules "lest you die and He become wrathful with the entire assembly."

Aharon and his children to forgo mourning and if they do not abide by those rules it will result in a death penalty for them "and God will get angry with the assembly." It would be an additional repercussion to the lack of adherence by the Kohanim to God's directive. The Ba'alei Tosafot enhance this explanation by adding an additional dimension of why God's anger would be kindled by their mourning. If the Kohanim were to mourn, it would be viewed by the people as not only a response to Nadav and Avihu's deaths, but it also would be mistakenly interpreted as indicating God's rejection of the sacrifices of the day.⁸ If one were to extend this line of reasoning, the Aveilut also might be incorrectly construed as a questioning of God's justice. Aborting the day's ceremony to mourn could incorrectly be viewed as a veiled criticism of God.

The Rabbeinu Bachaye rejects this explanation because why should Bnei Yisrael suffer for the indiscretions of the Kohanim.⁹ He along with many commentators therefore interpret God's anger as not being something in the future, but rather as a description of the current circumstance. The deaths of Nadav and Avihu are an indication of God's displeasure with the people. As the Gemara in Berachot says, "a representative of the congregation who errs is a bad omen for those who sent him."¹⁰ In their roles as leaders of Bnei Yisrael, their sin and death has to be viewed as a reflection of the people as a whole. Their forcible "retirement" from public service is worrisome especially as it transpired while they were engaged in worshipping of God on behalf of the people. That is why the remainder of the Pasuk tells us that "Bnei Yisrael will cry for the conflagration" because the loss suffered was a negative reflection on them.

The Rambam suggests that mourning is a significant mitzvah because it supersedes the precepts of defilement.¹¹ A priest is normally precluded from profaning himself with the

impurity of a cadaver. Nevertheless, he is permitted to defile himself for the sake of burying of and mourning for one of the seven relatives a person is commanded to grieve for. As befitting the Rambam, he also notes that one should not engage in excessive mourning (more than that which is customary) since that would be an affront to God. Not only because it could be interpreted as questioning God's justice, but also because it is foolish to resist that which is the natural course of a mortal being. On the other hand, the Rambam is also emphatic that anyone who does not engage in the mourning prescribed by the Sages is cruel (אכזרי).¹² Most poignantly, the Rambam codifies that a priest who refuses to defile himself for the sake of a relative, we are commanded to compel him to become impure (מטמאין אותו בעל כרחו) since it is a positive commandment to profane oneself for those one is prescribed to grieve for. The reason it is necessary for a priest to become defiled is because he has a misguided sense of priorities. He mistakenly sees his holiness as placing himself above basic human dignity and emotion. By forcing his defilement, one reorients his compass to emphasize care and feelings for others, personal emotional experience over self-righteousness and indifference. In that light, the deficit in all of the aforementioned explanations is that it still leaves Aharon and his children in the untenable position of being bereft on any emotional expression.

Obviously, we can't allow our emotions to dictate our behavior and adherence to the Torah, but absent those feelings, the living Torah becomes a soulless vessel. At times, we are enjoined to suppress our emotions, but the Torah recognizes that as a monumental task and provides outlets for those basic human feelings. A normative refrain often quoted by Chazal is that "the ways of the Torah are pleasant (דרכיה דרכי נועם)."¹³ The famous argument between Moshe and the angels found in the Midrash about Matan Torah where Moshe

⁸ ועל כל העדה יקצוף. הקדוש ברוך הוא יקצוף אם תתאבלו לפי שיהא נראה שלא נתקבלו לרצון הקרבנות שהקרבנתם בעד העם. וא"ת אם כן אחינו יהיו מחוללין שאין איש חס על מיתתן לכך נא' כל בית ישראל וגו': (דעת זקנים בעלי התוספות ויקרא י, א)

⁹ ועל כל העדה יקצוף. יהיה קצף. שאין ראוי לומר שיחול העונש שלהם על ישראל שאין הקדוש ברוך הוא מעניש אומה בעון אומה אחרת, והכהנים עם בפני עצמן הם, ואין הכוונה שיקצוף השם על ישראל אם יפרעו הכהנים ראשיהם ויפרמו בגדיהם, אבל פירושו: יחול הקצף על כלל ישראל כאשר יצטרכו להתאבל ולבכות עליהם... (רבינו בחיי שם)

¹⁰ משנה. המתפלל וטעה - סימן רע לו, ואם שליח צבור הוא - סימן רע לשולחיו, מפני ששלוחו של אדם כמותו. (ברכות לד:) לפי שהיו שלוחי צבור ושליח צבור שטעה סימן רע לשולחיו (בעל הטורים ויקרא י, ו)... חטא גדולי האומה הוא חטא האומה כולה; ואם נגזר עליהם דין מוות - והם נתלשים במוותם מפעילותם הלאומית - הרי

מותם הוא אסון לכל האומה; ובייחוד הדברים אמורים בשעה שהם קרויים לייצג את כלל האומה באחדותה האידיאלית לפני ה'. משום כך נאמר כאן: במוותכם יהיה קצף על כל העדה". ברמז זה לחשיבותם הלאומית לפני ה' כלול גם הטעם של איסור פריעה ופרימה. וכבר נסינו לרמוז על כך. (רש"י הירש שם)

¹¹ כמה חמורה מצות אבלות, שהרי נדחת לו הטומאה מפני קרוביו כדי שיתעסק עמהן ויתאבל עליהן, שנאמר כי אם לשארו הקרוב אליו לאמו וגו' לה יטמא מצות עשה שאם לא רצה להטמא מטמאין אותו על כרחו... (רמב"ם הלכות אבל פרק ב הלכה י)

¹² אל יתקשה אדם על מותו יתר מדאי, שנאמר אל תבכו למת ואל תנודו לו, כלומר יתר מדאי שזהו מנהגו של עולם, והמצער [עצמו יותר] על מנהגו של עולם הרי זה טפש... כל מי שאינו מתאבל כמו שצונו חכמים הרי זה אכזרי (שם פרק יג הלכות יא-יב)

¹³ דרכיה דרכי נועם (סוכה לב:; יבמות טו. פז; גיטין נט; ועוד)

trumps the angels in his quest to secure the Torah for Bnei Yisrael through asserting that the Torah is replete with precepts that are only relevant to those with human emotions of jealousy, revenge, hate and love. This is later condensed into a prescriptive rule that "the Mitzvot are not given to the ministering angels" or machines, but rather to human beings (לא (ניתנה תורה למלאכי השרת).¹⁴

A number of commentators note the Gemara in Shabbat that tells us that a Talmid Chacham (or a leader of the community) who passes away, everyone is considered to be his relative.¹⁵ In Parshat Shmini, Rashi reformulates this in a striking manner where he says that there is an obligation upon each individual to bear the pain of a Talmid Chacham by mourning his loss.¹⁶ The Rabbeinu Bachaye explains "God's anger at the assembly" as the obligation of the people to bear the brunt of the loss of the great leaders Nadav and Avihu by crying and mourning their deaths.¹⁷ In this way, the remainder of the Pasuk, "let your brethren, the whole house of Yisrael bewail the conflagration that God ignited" takes on a new life. The Torah is telling us that the required suppression of grief by

Aharon and his children in order to serve Bnei Yisrael is only possible because of the emotional burden undertaken by the remainder of Bnei Yisrael. Their sharing in the grief and giving emotional expression to the loss is the partnership that allows the Yom HaShemini to be salvaged. The people's long awaited hopes are brought to fruition as God's revelation is still manifest in the Mishkan and his presence will continue to be evident in the encampment, but not at the expense of an emotionless worshipping of God. Bnei Yisrael will cry the tears that give expression to Aharon, Elazar and Itamar's emotions. A burden borne by the individual can sink them, but a shared burden is much more manageable and brings consolation. That is why the Rabbis formulated the quintessential expression of consolation in the plural and with an eye towards the shared burden borne by others in mourning (המקום ינחם). How much more potent is this message to the predicament we find ourselves in today where the normal social avenues of shared emotion have been shuttered. B'sorot Tovot.

Shabbat Shalom

¹⁴ לא נתנה תורה למלאכי השרת (ברכות כה; יומא ל, קידושין נד, מעילה יד; ועוד)
¹⁵ דתניא: חכם שמת - הכל קרוביו. הכל קרוביו סלקא דעתך? אלא אימא: הכל קרוביו, הכל קורעין עליו, הכל חולצין עליו, הכל מברין עליו ברחבה! (שבת קה)
¹⁶ ואחיכם כל בית ישראל - מכאן שצרתן של תלמידי חכמים מוטלת על הכל להתאבל בה (רש"י ויקרא יו) מובנו יכול להיות לשני כיוונים: שצריכים להתאבל על פטירת ת"ח וגם שצריכים להשתתף בצער של ת"ח אבל
¹⁷ ועל כל העדה יקצוף... אבל פירושו: יחול הקצף על כלל ישראל כאשר יצטרכו להתאבל ולבכות עליהם, וכמוהו: (שמואל ב ב, לב) "ויאור להם בחברון", שפירושו: יהי אור, וכן בכאן "יקצוף" יהיה קצף. וכשם שמצינו במשה רבינו ע"ה: (דברים לד,

ח) "ויבכו בני ישראל את משה בערבות מואב", גם באהרן: (במדבר כ, כח) "ויבכו את אהרן שלשים יום כל בית ישראל", כן אמר בכאן: "ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השרפה", כי בידוע שאין בכל ישראל גדולים במעלה כנדב ואביהוא שהיו במדרגה עליונה על כל הזקנים אחר משה ואהרן, הוא שכתוב: (שמות כד, א) "ואל משה אמר עלה אל ה' אתה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל", ועוד הוסיפו והגדילו בבכיתם עליהם יותר ממה שעשו למשה ואהרן, לפי שהמצוה היתה להם מאת משה רבינו ע"ה כאמרו "ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השרפה", כן כתב רבינו סעדיה ז"ל. (רבינו בחיי שם)